

TARE VĂ MAI RĂTĂCIȚI !

de Leonard Oprea

Nici înainte de apariția tiparului, când Biblia era o carte rară la modul propriu; nici după Gutenberg, când, spre exemplu în Statele Unite ale Americii în aproape fiecare cameră de hotel poate fi găsită Biblia, creștinul obișnuit n-a avut, nu are și nici nu va avea habar de diferențele de ordin doctrinar și deosebirile de ritual dintre catolicism, ortodoxism și protestantism.

Sau, dacă mai știe câte ceva, vag, cu titlu informativ, sau doar ca pe o curiozitate - în nici un caz aceste diferențe n-au fost, nu sînt și nu vor fi o problemă a vieții lui. Chiar și în așa-zisele războaie religioase, creștinul de rînd nu e decît soldatul de rînd, nimic altceva. Vreau să spun că, de exemplu, dogma *filioque* (dogma romano-catolică privind purcederea Sfîntului Duh și de la Fiul Iisus Christos, nu numai de la Tatăl Dumnezeu), dogma care de secole constituie subiectul vrajbei doctrinare dintre Biserica ortodoxă (care nu admite dogma) și cea romano-catolică, pur și simplu îl lasă rece pe creștinul de rînd, fie el romano-catolic, fie el ortodox sau protestant. De asemenea, despre teoriile lutheriene ori calviniste, ori altele la fel protestantiste, care simplifică dogma creștină, sau o neagă pînă aproape de instituirea stării de "lipsa de dogma", tot atît de puțin îi pasă și protestantului obișnuit, precum și catolicului obișnuit, dar și ortodoxului la fel de obișnuit. Dacă omul obișnuit se poate duce în pace la biserică și poate practica liniștit acel cult creștin în care a fost botezat, restul, privind teorii și certuri teologice sau de soriginte teologică, nu mai are nici o importanță. (Repet: chiar și în conflictele de tip religios majore, cum ar fi așa-zisele războaie religioase, omul de rînd nu e decît un soldat de rînd – nicidecum teolog, sau vreun politician cu aere de teolog etc. etc. etc.). Mai mult, creștinul obișnuit poate trece de la un cult la altul, fără nici o remușcare, de nici un fel. Un exemplu comun și frecvent, sînt schimbările de cult datorate căsătoriei. Creștinul obișnuit judecă simplu și eficient: "... în fond, nu-mi schimb Credința!"

Căci pentru el, pînă la urmă tot ce contează este Vechiul și Noul Testament, Biblia deci. Dumnezeu Tatăl, Iisus Christos Fiul și Sfîntul Duh ramîn aceeași Trinitate Sfîntă și de neschimbat pentru creștinul obișnuit, indiferent de cultul creștin căruia îi aparține. Cu alte cuvinte, pe scurt, pentru omul obișnuit diferențele de ordin doctrinar, precum și cele privitoare la ritual, n-au afectat și nu vor afecta niciodată Credința lui creștină, în esența ei.

Atunci, de ce mai există și azi, și se pare că vor exista mereu aceste diferențe între cultele creștine?

Fără să intru pe terenul minat al încercării de a explica de ce Biserica nu este întotdeauna o instituție tocmai creștină (cauză datorită căreia aceste diferențe provoacă destulă suferință creștinătății), răspunsul meu este acesta: *cu toate că aceste deosebiri / diferențe nu s-au constituit și nu vor reuși nicicînd să se constituie în contradicții fundamentale ale creștinismului, ele sînt absolut necesare.* Chiar dacă omul de rînd, creștinul obișnuit le ignoră.

Dar, trebuie bine înțeles că, în fapt, le ignoră așa cum își ignoră suferințele mărunte și perpetue în viața sa; cum își ignoră, la fel de bine, și bucuriile mărunte, chiar dacă sînt zilnice.

Diferențele doctrinare, dar și celelalte, ritualice, nu sînt decît acel "ceva" cu semnul plus, sau acel "ceva" cu semnul minus, un fel de ioni în schimb continuu, *care trebuie să existe și există firesc în creștinismul aflat în continuă mișcare și schimbare, pentru că lumea creștină este un organism viu, în continuă evoluție și căutare a stării de echilibru propriu, ca orice alt organism viu din natură. Evoluția și căutarea stării de echilibru propriu sînt perpetue în Credință, Domnul Iisus Christos fiind etern și infinit precum Dumnezeu Tatăl este :*

"Eu și Tatăl una suntem." (Ioan 10/ 30).

Iar Tatăl Dumnezeu Unul Insuși este viu.

și în consecință, este astfel:

"El nu este Dumnezeuul morților, ci al celor vii. Tare vă mai rătăciți!"

observa amar Domnul Iisus Christos (Marcu 12/ 27).
